

Arrest

nr. 248 217 van 26 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 20 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 april 2017 treft de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten alsook een inreisverbod voor de duur van 3 jaar. Voormeld bevel om het grondgebied te verlaten werd herbevestigd op 1 november 2018 en 1 december 2019, dit naar aanleiding van administratieve controles.

Op 27 januari 2020 treft de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Op 3 februari 2020 vordert de verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 10 februari 2020 met nummer 232 407 wordt deze vordering verworpen.

Op 27 januari 2020 legt de verwerende partij een nieuw inreisverbod op voor de duur van twee jaar.

Bij arrestnr. 238 956 van 24 juli 2020 wordt het beroep tot nietigverklaring verworpen dat ingediend was tegen voormeld inreisverbod. Bij arrestnr. 238 955 van 24 juli 2020 wordt het beroep tot nietigverklaring verworpen dat ingediend was tegen de voormelde bijlage 13 septies van 27 januari 2020.

Op 20 januari 2021 treft de verwerende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies). De verzoekende partij wordt hiervan diezelfde dag in kennis gesteld. Dit is de thans bestreden bijlage. Zij luidt als volgt:

« BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Grimbergen op 20/01/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: S.

voornaam: L.

geboortedatum: 06.08.1979

geboorteplaats: Kruje

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument.

☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 27/01/2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. Betrokkene verklaart dat hij een partner en twee kinderen in België heeft (5 jaar en 2,5 jaar). Het feit dat het gezin van betrokkene in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het geeft hem ook niet het recht om de

geldende verblijfswetgeving naast zich neer te leggen. Betrokkene dient zich in regel te stellen door de wettelijke bepaalde procedure te volgen. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)". De repatriëring naar Albanië betreft een eventuele tijdelijke verwijdering en betekent geen definitieve breuk van de gezinscel. Het brengt geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Deze beslissing verhindert niet dat zijn partner hem kan bezoeken in Albanië, samen met de kinderen. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn gezin en om het gezinsleven verder te onderhouden. De verwijdering van betrokkene staat bijgevolg niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een privé-, familie- of gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM.

Betrokkene heeft de mogelijkheid om terug naar België te komen en het gezin te vervoegen nadat hij bewezen heeft aan de wettelijke voorwaarden te voldoen. Betrokkene haalt geen medische problemen aan.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet bewijzen wanneer hij België is binnengekomen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 23/04/2017 en 27/01/2021. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 23/04/2017 werd reeds herbevestigd op 01/11/2018 en 01/12/2019.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 27/01/2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet bewijzen wanneer hij België is binnengekomen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 23/04/2017 en 27/01/2021. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 23/04/2017 werd reeds herbevestigd op 01/11/2018 en 01/12/2019.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 27/01/2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat hij in België is voor werk. Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn thuisland omdat zijn familie en kinderen hier zijn. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Albanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet bewijzen wanneer hij België is binnengekomen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 23/04/2017 en 27/01/2021. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 23/04/2017 werd reeds herbevestigd op 01/11/2018 en 01/12/2019.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 27/01/2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, J. M., Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Grimbergen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Caricole, de betrokkene, S., L., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Caricole »

2. Betreffende ontvankelijkheid

2.1. De bestreden bijlage 13 septies houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die opgenomen is in de bijlage 13 septies, is deze niet ontvankelijk.

Op grond van artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet staat tegen deze beslissing immers enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats en heeft de Raad hiervoor geen rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich sedert 20 januari 2021 in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

3.3.2. In een eerste middel werpt verzoeker op: “*SCHENDING VAN ART. 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEIDEN (HIERNA EVRM) IUO. HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL IUO. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL IUO. HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN HET HOORRECHT (ART. 41 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE UNIE)*”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“11.

De raadsman van verzoeker deelde bij e-mail dd. 20 januari jl. reeds mee aan verwerende partij dat verzoeker niet over enige huisvesting beschikt in Albanië.

Uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat het aantal bevestigde gevallen van Covid-19 in Albanië blijft stijgen en de epidemiologische toestand sinds het begin van de maand oktober duidelijk verslechtert (zie stuk 7).

In Albanië geldt thans een huisarrest tussen 22.00u en 06.00u. Elke verplaatsing (behoudens voor uitzonderlijke omstandigheden) is verboden tussen 22.00u en 06.00u. (zie informatie US Embassy in Albania).

Aangezien verzoeker geen huisvesting in Albanië heeft, is het voor hem onmogelijk de verplichting tot huisarrest na te leven.

Deze verplichting betreft een onmiddellijke verplichting (die geen uitstel duldt) en verzoeker dient hieraan m.a.w. onmiddellijk bij terugkeer gevolg aan te geven.

Verzoeker kan aldus niet bij vrienden of kennissen verblijven, aangezien het verplicht is op het eigen adres te verblijven. Op de niet-naleving staan zware sancties.

Verzoeker dreigt aldus onvermijdelijk bij terugkeer op de straat te belanden, hetgeen niet kan worden aanvaard, a fortiori niet in de huidige epidemiologische omstandigheden.

Verzoeker wordt door de verwijderingsmaatregel bovendien in een situatie geplaatst waarin hij geen gevolg kan geven aan de door de Albanese overheden opgelegde beperkingen ter bestrijding van de COVID-19-pandemie.

De beslissing schendt aldus art. 3 EVRM aangezien de terugkeer van verzoeker in de huidige omstandigheden blootstelt aan een vernederende dan wel mensonterende behandeling.

Verzoeker werd nota bene nooit gehoord door verwerende partij omtrent de vraag hoe hij zich ter plaatse zou kunnen organiseren en conformeren aan de terzake geldende beperkingen. In de huidige omstandigheden – en gelet om de impact van de verwijderingsmaatregel- behoorde verwerende partij zich hieromtrent redelijkerwijze voorafgaandelijk te vergewissen, hetgeen zij heeft nagelaten.

12.

De attaché is van oordeel dat het gegeven dat er thans geen quarantaine-plicht zou zijn (?) in Albanië voor terugkeerders, afdoende is om een terugkeer te verantwoorden.

Dat er thans geen quarantaine-verplichting zou bestaan, lijkt ten andere weinig waarschijnlijk (cfr. info US EMBASSY onder stuk 8)

De attaché gaat daarbij evenwel voorbij aan het gegeven dat er nog wel een huisarrest geldt, dat in de huidige omstandigheden door verzoeker onmogelijk kan worden nageleefd bij gebreke aan huisvesting en onmogelijkheid/ verbod voor derden om verzoeker op te vangen.

13.

Verzoeker meent toch enige anomalie te ontwaren in het beleid en de houding van verwerende partij:

- enerzijds ijvert de Belgische Staat zeer nadrukkelijk voor een verbod op niet-essentiële reizen ter bestrijding van de COVID-19-epidemie;
- terwijl anderzijds blijkbaar prioriteit (en naarstig werk) wordt gemaakt van de terugkeer van verzoeker, met partner en kind op Belgisch grondgebied, terwijl er geen enkele zekerheid is over de mogelijkheid tot naleving door verzoeker van de COVID-19-maatregelen en terwijl duidelijk blijkt dat de epidemiologische toestand in Albanië sterk verslechtert... (cfr. supra)".

3.3.3. Het middel is volledig opgehangen aan de Corona-epidemie. In eerste instantie werpt verzoeker op dat hij geen huisvesting heeft in Albanië en daardoor onmogelijk de aldaar geldende verplichting van huisarrest kan naleven. Verzoeker wijst erop dat deze verplichting inhoudt dat eenieder op zijn eigen adres moet verblijven, waardoor hij niet kan verblijven bij vrienden of kennissen. Hij preciseert dat hij de verwerende partij hiervan op de hoogte gebracht heeft via een mailbericht van 20 januari 2021. Verzoeker valt erover dat de verwerende partij hem niet gehoord heeft om na te gaan hoe verzoeker zich ter plaatse zou kunnen conformeren aan de geldende Corona-verplichtingen in Albanië.

3.3.4. Stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift betreft een reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken voor Albanië. Het geeft aan dat het aantal bevestigde gevallen van Covid-19 in Albanië blijft stijgen en dat de epidemiologische toestand sinds het begin van de maand oktober 2020 duidelijk verslechterd is. Hierin kan dus niets gelezen worden over een maatregel van huisarrest. Reizen naar Albanië wordt ten eerste afgeraden, maar dergelijk reisadvies geldt voor alle landen, inclusief België, waar een Corona-epidemie woedt. Een reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken voor Albanië is ook bedoeld voor Belgen die naar Albanië wensen te reizen en niet voor Albanen die terugkeren naar hun eigen land. Verzoeker kan er verder niet onwetend van zijn dat ook in België de situatie op het vlak van Covid-19 allerminst gunstig aan het evolueren is en hij ook in België een Covid-19 besmetting kan oplopen. Verder kan in dit

reisadvies worden gelezen: “Indien u zich in Albanië bevindt, dan raden wij u aan om de situatie in de media te volgen, de instructies van de lokale autoriteiten op te volgen, en de toepasselijke voorzorgs- en preventiemaatregelen na te leven. Men moet een mondkapje dragen bij het betreden van de publieke ruimte, zowel binnen als buiten”. Dit wijst er niet op dat verzoeker terecht komt in een situatie die strijdig is met artikel 3 EVRM. Voorzorgs- en preventiemaatregelen gelden ook in België, inclusief het dragen van een mondkapje [cfr. ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken (B.S. 28/10/2020), diverse keren gewijzigd].

3.3.5. Stuk 8 gevoegd bij het verzoekschrift betreft informatie die uitgaat van de Amerikaanse ambassade in Albanië. Hierin wordt het aantal Covid-besmettingen in Albanië weergegeven. Verder kan hierin gelezen worden:

“The Albanian government announced (newest on top):

The Ministry of Health announced updated movement restrictions that will go into effect starting January 5, 2021. There will be a daily curfew from 10:00pm to 6:00am. Bars, restaurants, fast food, and other similar activities are prohibited from operating between 10:00pm and 6:00am, except for delivery services. Public movement is restricted during these hours except for work reasons, health care emergencies, or urgent needs. The e-Albania portal must be used for special permission to move during this time.

The Ministry of Health suspended all direct civilian air traffic to and from Great Britain until January 6, 2021. There will be a mandatory 14-day quarantine (self-isolate) for all travelers who enter Albania by air, land, or sea who initiated their travel from Great Britain.

Starting November 17, 2020:

The Ministry of Health announced restrictions for indoor and outdoor gatherings of more than 10 people until further notice. The measure includes a wide range of activities, such as: conferences/meetings, political gatherings, holiday parties, wedding ceremonies, or funerals”.

3.3.6. Het betreft dus lockdown-maatregelen in Albanië tussen 22 u PM en 6 u AM met beperkte uitzonderingen en een verbod van bijeenkomsten van meer dan 10 personen. Verzoeker kan er niet onwetend van zijn dat gelijkaardige maatregelen ook gelden in België. Meer bepaald geldt er conform het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 een verplaatsingsverbod tussen 0.00 uur en 05.00 uur 's morgens en zijn samenscholingen van meer dan vier personen niet toegelaten. Dergelijke maatregelen die genomen worden om de volksgezondheid te vrijwaren, kunnen niet beschouwd worden als maatregelen die strijdig zijn met artikel 3 EVRM.

3.3.7. Verzoeker beweert wel maar toont niet aan dat hij niet beschikt over huisvesting in Albanië. Zelfs indien dit zo zou zijn, toont verzoeker niet aan dat hij als gezonde volwassen Albanese man niet zijn streng kan trekken bij terugkeer naar Albanië door bijv. een poos op hotel te verblijven of in huisvesting ter beschikking gesteld door familie, vrienden of kennissen in afwachting dat hij kan voorzien in zijn eigen huisvesting. Verzoeker heeft blijkens het administratief dossier bij zijn gehoor door de verwerende partij op 20 januari 2021 aan de hand van een vragenlijst alleszins verklaard dat hij familie heeft in Albanië. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij bij terugkeer op straat zal belanden en hierdoor zware sancties zal oplopen (die hij bovendien niet nader specificeert of aantoont). Een schending van artikel 3 EVRM kan niet weerhouden worden op basis van loutere beweringen, speculatie of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling.

3.3.8. De Raad wenst nog aan te stippen dat uit de informatie van de Amerikaanse ambassade in Albanië blijkt dat de Albanese autoriteiten allerlei test- en vaccinatiemaatregelen getroffen hebben om de Covid-pandemie in te dijken net zoals dit het geval is in België. Net zoals in België sluiten deze maatregelen echter tot op heden niet het risico op besmetting of verspreiding van besmetting uit.

3.3.9. Stuk 9 gevoegd bij het verzoekschrift betreft informatie uitgaande van “Centers for Disease Control and Prevention” dat toegespitst is op “Covid-19 in Albania”. Hierin kan gelezen worden dat reizen naar Albanië afgeraden wordt. Dit wordt gekaderd in de algemene waarschuwing dat reizen het gevaar van besmetting of verspreiding van besmetting doet toenemen. Verder worden hierin algemene maatregelen opgelijst die elke reiziger moet nemen in Corona-tijden en welke maatregelen er getroffen moeten worden alvorens terug af te reizen naar de Verenigde Staten van Amerika. Deze informatie kan geen afbreuk doen aan het gestelde in de punten 3.3.4. tot en met 3.3.8.

3.3.10. Zoals gezegd is verzoeker een gezonde volwassen Albanese man waarvan kan verwacht worden dat hij zelfstandig zorgt voor huisvesting of minstens tijdelijke huisvesting bij terugkeer naar zijn herkomstland. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker de verwachting koestert dat hij door de verwerende partij specifiek gehoord moest worden *“omtrent de vraag hoe hij zich ter plaatse zou kunnen organiseren en conformeren aan de terzake geldende beperkingen”*. Redelijkerwijs zullen de Albanese autoriteiten ook op de hoogte gebracht worden van verzoekers gedwongen terugkeer en is het niet uitgesloten dat zij verzoeker in eerste instantie begeleiden bij het zoeken naar een voorlopige oplossing om te verhinderen dat hij bij terugkeer niet kan voldoen aan de plaatselijke lockdownmaatregelen.

3.3.11. In het verzoekschrift kan voorts gelezen worden: *“De attaché is van oordeel dat het gegeven dat er thans geen quarantaine-plicht zou zijn (?) in Albanië voor terugkeerders, afdoende is om een terugkeer te verantwoorden”*. Dit betoog mist echter feitelijke grondslag vermits dit nergens kan gelezen worden in de bestreden bijlage 13 septies. Alleszins, in het bovenvermelde stuk 8 gevoegd bij het verzoekschrift dat informatie betreft die uitgaat van de Amerikaanse ambassade in Albanië, kan gelezen worden dat de Albanese autoriteiten een periode van 14 dagen verplichte quarantaine opleggen voor alle reizigers die in Albanië toekomen. Een dergelijke quarantaine-maatregel betreft wederom een voorzorgs- en preventiemaatregel in het licht van de Covid-epidemie, die ook andere landen treffen, inclusief België. Ook een dergelijke maatregel vormt geen inbreuk op artikel 3 EVRM. Voor wat betreft de mogelijkheid voor verzoeker om aan deze verplichting te voldoen bij terugkeer naar Albanië, kan verwezen worden naar het gestelde in punt 3.3.7.

3.3.12. Verzoeker levert in tweede instantie kritiek op het Corona-beleid van de Belgische Staat waarin hij een anomalie ontwaart, met name enerzijds een verbod op niet-essentiële reizen en anderzijds het benaastigen van verzoekers terugkeer naar Albanië ondanks de aanwezigheid van partner en kind op Belgisch grondgebied. Een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst betreft echter niet een niet-essentiële reis. Minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan. Verder betreft verzoekers kritiek opportunitetskritiek waarover de Raad geen uitspraak doet. De Raad merkt nog wel op dat verzoeker niets inbrengt tegen de afwegingen die in de bestreden bijlage 13 septies figureren over artikel 8 EVRM. Het voegen van oude mails van maart en april 2020 van de raadsman van verzoeker aan diensten van de stad Vilvoorde, dit over stappen die hij wenst te zetten voor een huwelijksaangifte en een aanvraag gezinshereniging met zijn minderjarig kind, waarvan tot op heden niets verwezenlijkt werd, toont bezwaarlijk een schending van artikel 8 EVRM aan. Dezelfde vaststelling geldt voor de algemene stukken die verzoeker gewoon, zonder uitleg, voegt bij zijn verzoekschrift en die zijn zoon en partner betreffen, zoals de akte van geboorte van zijn zoon, onduidelijke foto's, kopies van loonfiches en identiteitskaart van zijn partner alsook een oud attest van gezinssamenstelling van januari 2020 (waarop verzoekers naam niet figureert).

Het eerste middel is niet gegrond en derhalve niet ernstig.

3.3.13. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL I.U.O. HET VERTROUWENSBEGINSEL”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“14.

In casu dient te worden vastgesteld dat verwerende partij heeft nagelaten enige beslissing te nemen m.b.t. door verzoeker gevraagde verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De aanvraag werd reeds ingediend op 2 april 2020 en door de Stad Vilvoorde doorgestuurd op 2 juni 2020 zodat verwerende partij reeds een half jaar de tijd heeft gehad om hieromtrent een beslissing te nemen.

Verzoeker verkeerde in de legitieme verwachting hieromtrent eerst een beslissing te mogen ontvangen alvorens hem – zonder acht te slaan op de gevraagde verlenging- een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding te betekenen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel i.u.o. het vertrouwensbeginsel kan worden aangenomen.”

3.3.14. Stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift betreft een mailbericht van de raadsman van verzoeker gericht aan de vreemdelingendienst van de stad Vilvoorde, waarin hij deze dienst verzoekt om een

verlenging toe te staan van het aan hem verstrekte bevel om het grondgebied te verlaten “*met nieuwe termijn op 19.03 tot 26.03*”, dit wegens de Covid-19 problematiek en het oordeel van verzoeker dat er geen vluchten beschikbaar zijn waardoor hij niet kan terugkeren naar Albanië. Op 2 juni 2020 laat de voormelde vreemdelingendienst aan de raadsman van verzoeker weten dat de aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten werd doorgestuurd naar de FOD Binnenlandse zaken (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift).

3.3.15. Blijkens het administratief dossier werd verzoeker na het treffen van de in punt 1 vermelde bijlage 13 septies van 27 januari 2020, op 19 maart 2020 vrijgesteld, waarbij verzoeker een termijn kreeg toebedeeld tot 26 maart 2020 om zelf uitvoering te geven aan het betrokken bevel om het grondgebied te verlaten. In het administratief dossier bevindt zich geen enkele aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van voormeld bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij kan dan ook niet verweten worden hierop niet te hebben geantwoord. Alleszins kwam het aan verzoeker toe om niet stil te blijven zitten in deze kwestie en bij de Raad een beroep aanhangig te maken tegen een impliciete beslissing tot weigering van verlenging van de uitvoeringstermijn van het betrokken bevel om het grondgebied te verlaten, *quod non in casu*. Verzoeker kan niet dienstig deze kwestie oprakelen als de verwerende partij later een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten treft, namelijk de thans bestreden bijlage 13 septies zonder uitvoeringstermijn. Ter verantwoording hiervan kunnen diverse motieven gelezen worden in het licht van artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet. Zelfs indien motief “*4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 23/04/2017 en 27/01/2021. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 23/04/2017 werd reeds herbevestigd op 01/11/2018 en 01/12/2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.*” niet overeind zou blijven omdat de verwerende partij niet geantwoord heeft op een aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 januari 2020, dan blijven de overige op zichzelf schragende motieven over waartegen verzoeker niets inbrengt, met name:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet bewijzen wanneer hij België is binnengekomen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

(...)

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 27/01/2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is”.

Het tweede middel is niet gegrond en derhalve niet ernstig.

3.4. Er werd niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarde inzake de ernst van de middelen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. EKKA